

ענף ג'

*א) המספרות הם א/or ישר וא/or חוזר, והוא כי הא"ם האציל י"ס מלמעלה למטה, דהיינו מכתר עד מלכות, וחזר עוד בעת שובו אל מקומו האוויר עוד והאציל י"ס אחרים מלמטה למעלה, כתר במלכות, חכמה ביסוד וכו', עד מלכות בכתר. וזה נועז סופן בתקנתן ותחלתן בסופן, וזה י"ה הוה", וסוד תריין יודין שבא', כזה "א" ומקום האור לעולם הוא י"ד, וכתר ה"ס קוז, י"ד הראשונה, והאחרונה ה"ס אדרני סוד הוה"י ממש, וזה סוד יאהדונה", י"ד הראשונה,

פנימ מAIRות

יצא מכך הי תחתה עוד ע"ס, עד קוץ של י"ד, שהוא מלמטה למעלה בסדר הוה".

ומקום האור לעולם הוא י"ד: פירוש, י"ד נרמז, ברישא, גזעא, ושבילא, שם מקום האור בסוד כח"ב, דרישא דיו"ד ה"ס כתר, וגזעא הוא חכמה, ועוקץ התחתון המתפשט מהיו"ד שנק' שבילא ה"ס בינה.

והאחרונה ה"ס אדרני: פירוש, קוז העליון של י"ד התחתון מן ה"א", הוא ג"כ סוד הכתר, וגזעא דהיו"ד היא חכמה, ושבילא היא בינה, דהיינו מן ע"ס דאו"ח, אדרני, שהוא שם המלכות. והוא שבסמצע ב' הירידין נחלק לשניים, כזה א' שואו עליונה הוא ז"א דאור ישר הכלול ו' קצוות חג"ת נה"י דאו"י, והוא התחתוניה, הוא ז"א דאו"ח, הכלול חג"ת נה"י דאו"ח.

וז"ס יאהדונה": ששילוב ב' השמות הוה

א) המספרות הם א/or ישר וכו': זה החוק מתחילה מהארת הקו ולמטה, שבזה יצא האור מבח"י א/or פשוט. ומצה נמצא שככל

אור מורכב מאור ישר וא/or חוזר.

י"ס מלמעלה למטה וכו': ותחלתה זו נשארת בהם חוק קבוע, שהוכנה המלכות בזה כמו מעין נובע שהאור ישר מתפשט אליה ומכח העיכוב שבמלכות על האו"י יוצאים מזה עוד עשר ספירות דאו"ח, שעד"ז נשאר האור בהתפשט ושוב, והאורות מתגדלים.

בעת שובו אל מקומו: כלומר, בעת שהמלכות מעכבת על האו"י להתפשט בבח"ד' שבה והאור שב למקומו.

וז"ס י"ה ו"ה וכו': כי סוד שם בן ד', הוא ד' בח"י הנודעות חוי"ב ז"א ומלכות, וקוץ של הירידין ה"ס השורש והכתר. והנה האור ישר מתפשט מקוצו של י"ד עד הי תחתה, ואז

בסוד אני ואין שבأدני, בסוד כתר ומלכות. וסוד ב' הוא כתר, בסוד ב' יודין ב', פעמים יו"ד ספירות מלמטה למעלה למטה ומלמטה הנאצלים ומתייחדים בכתר.

ב) ובענין העשר מלמטה למעלה, בן הדין בכו"ם. כיitz, מן הכתיר עד החכמה וחוזר מחכמה לכתר, וכן מכתר לבינה ומבנה לכתר, וכן עד סוף יו"ד הספירות, וכן דין זה נהוג בכל ספירה וספרה עצמה, כנודע היה כלולה כל אחד מיו"ד, וכן עד סוף כל הפרטיהם. ויש הפרש כי אור ישרא הוא עצם אור האצלות, כדמיון אור המשמש המכבה בעששית, אך אור החוזר אין דומה לו רק אור חלש יותר,

פנימ מAIRות

הדין בכו"ם, כלומר בשאר הספרי שלמטה מכתר, שהמה מתפשטים מן ספירת הכתיר ג"כ על זה הדרך דהתפשט ושוב, שנך' התלבשות כמו"ש במ"ס.

כיצד מן הכתיר עד החכמה וכו': אכן מבואר סדר יציאת ע"ס מן ספירת הכתיר, ועי' במ"ס אכן שביארנו זה.

יש הפרש כי אור ישרא הוא עצם וכו': דכללות האור המתפשט מא"ס ב"ה אל הנאצל, בא בע"ס דאור הישר.

בדמיון אור המשמש המכבה וכו': פי' עד"מ כשב' דברים קשים פוגעים זה זהה, וכל אחד רוצה לעבור מעט בתוך התחום של חבריו נקרא הכהה, וישוער גודלו של הכהה כפי גודלו של הרצון דכל אחד ואחד בהשגת הגבול של חבריו. וכן עד"ז יש בכל המלכות מפתח הצמוד הא' בח' מסך המעקב על אור העליון מלבוא בבח' הד' שלה, וטיבע של אור העליון לההתפשט לתחתוניים בכל עוז עד כמעט שנפרד ממקומו, ועי' מדמה לאור המשמש המכבה בעששית, שטיבע אור המשמש אך לההתפשט והעששית מעכבות את דרכו ונמצאים אור המשמש והעששית מכנים זה זה כמו ב' דברים קשים, והבן.

אדני, יורה על ע"ס דאו"י וע"ס דאו"ח, שהם מתחברים ומשתלבים יחד זה בזו בכל נאצל, על דרך התפשט ושוב כנ"ל.

בסוד אני ואין שבأدני: פירוש, שנמצא בזו שהמלכות נעשית לשורש וכתר לאו"ח, ע"כ נרמז באדני כתר ומלכות, אין הוא שם הכתיר, אני הוא שם המלכות, דהיינו כתר לאו"ח ומלכות לאור ישרא.

וסוד ב' הוא כתר בסוד ב' יודין וכו': פי', דיש בח' התפשט ושוב גם בספריות שלמטה מכתר כמו שאיתא בסמוך, דהיינו שאינו מתפשט ושוב על כל ה' בחינות שבע"ס, אלא על ד' בחינות, שאז יהיה בousel רק אור החכמה. וכשהמתפשט ושוב בנאצל רק אור החכמה. וכשהמתפשט על ג' בח', יהיה בו ערך בינה. וכשהמתפשט ושוב על ב' בחינות יהיה בו רק ערך ז"א, ועי' במ"ס כאן. וכשהמתפשט ושוב על כל ה' בח' אז יהיה בו אור הכתיר, דהיינו עשרים ספריות שלימות.

ב) ובענין העשר מלמטה למעלה וכו': פי', דעתך כאן ביאר רק ספירת הכתיר, ע"ד שאור א"ס מתפשט עד המלכות וממנה שב לכתר, שנאצלו ע"י זה עשרים ספרי' כנ"ל, והם נבחנים בשם ע"ס של הכתיר. ואומר שכן

כמו אור השימוש המבנה בעששית ומתחפה אליו, וכן הדין בכל הי"ם, ובכל ספירה וספירה עצמה כפי התפשטו, והבן זה.

פנימ מAIRות

ספרה לספירה ובין פרצוף לפרש ובין עולם לעולם נמשך מאיכות ההתפשטות ושוב DAO"Y ואו"ח, שאין לך ספרה שתיה דומה לחברתה, שיש בזה שינוי ובחיה עד אין קץ, וע"כ אומר "והבן זה" שזה צריך להבין בכלל עניין ועניין מהחכמה הזאת, בטרם התבוננות בעצם העניין. ועי' פה בפמ"ס.

אור השימוש המבנה בעששית ומתחפה אליו: וاع"ג שהאור מתרבה במקום שקווי השימוש חוזרים לאחוריו, עם כי"ז מה רק ענף ותולדה מאור השימוש הבא על העששית בירושר. ובכל ספירה וספירה עצמה כפי התפשטו והבן זה: פי', לכל חילוקי המדרגות בין

פנימ מסבירות ענף ג'

קשר בו כدمיון או רניר הקשור בפתילה. וענין העיבוי הזה נתבאר בארכיות בענפים הקודמים, דהיינו בחיי הרצון לקבל המתגללה בפועל בנאצל הוויא, שזהו סוד המסך שנתחווה בכלי המלכאות. ומסך יורה כח העיכוב שבו שנמשך בה מפאת צמצום א', דהיינו המרכיב לאור העליון המושפע אליה שלא יבוא ב בחיי הד' שלה כדי שלא יופרד ממקומו, לומר שלא יקנה שנייה צורה מבחוי הד' כמו"ש בענפים הקודמים דכל דביקות הרוחנית תשוער בהשתנות הצורה וכל פירוד רוחני ישוער בשינוי הצורה. שבהתנות הצורה זה מזה עד שmagiu להפכו מקצה אל הקצה באופן שלא יהיה בכלי הקבלה שום ניצוץ של השפעה, אז נערכים נפרדים לגמרי זה מזה כמו"ש שם.

והנה צמצום זה ומסך זה אינו כלל מצד המאצל כמו"ש שם, אלא מצד המלכאות עצמה שהברה בהשואת הצורה ובדבוקות למאצליה וע"כ מונעת את עצמה מהשפעה. אמנם אור העליון המושפע ובאו לה מצד המאצל מתפשט אליו בכל עוז עד כמעט שהוא נפרד ממקומו, לומר שאינו מבחין כלל במסך שעשתה המלכאות, כי רוצה להתפשט גם מהמסך ולמטה. וע"כ נבחן זה כעין אור המשך המשך על העששית או על מראה לטושה, שהמראה הלטושה מפסקה ירידת קו או שימוש באמצעות דרכו, וכי

א) הספירותם הם אור ישיר ואור חוזר וכוכ' עד הסוף. הנה ב' הענפים הקודמים ביארנו תוכנם של עשר ספירות דאור ישר, ומעתה נתחיל בביור עשר ספירות דאור יח' אשר כל ריבוי המცבים בעולמות ובפרצופין נמשכים מצדם. ומתחילה נbaar המפורטים בכמה מקומות בכהאר"י ז"ל, אשר השורשים העשר הספירות כולם נשארין בספר' הבהיר, ורק הארתם יוצאה לחוז. שזה עניין ב' המცבים שנמצא בכל פרצוף, מצב א' שכל פרצוף כולל ה' פרצופין כח'ב ז"ג שכולם קומתם שווה זה לזה, מצב ב' מכל אחד מתפשט ויוצא ה' פרצופין על דרך המדרגה זה למטה מזה.

ומתחילה נbaar המובא כאן שע"ס דאור ישר הם מעילא לחתה וע"ס דאור חוזר הם מתחא לעילא וכו', דאטו במקומות המדומים לעין גשמי תליא מילתא ח'ז. וא"כ צריך להבין מי ומה נותן את העליונים למטה והתחTONים למלחה, שהיא הctr במלכות והחכמה ביסוד וכו'.

והענין שמתחלת מתפשט אור א"ס ב"ה לעשות כלים וכו'. עי' ענף ד' כולם דאור א"ס ב"ה מתפשט מטרם שיש כלים, דהיינו הכלים מה נמשכים ויוצאים מן האור עצמו, אשר אור המתפשט מתעבה בסופו בדרך התפשותו, וזה האור שנתעבה הוא הכלי של האור הזה שנתפשט, שהאור

מסבירות

באו"ח. וע"כ אומר שיצאו מתחא לעילא, כלומר שהתחTONים דלפניהם באו"י נעשין עכשו עליונים במעלה וחסיבות, לסתה שכלולים ביוטר מאור העב.

ב) **אמנם** נודע אשר ע"ס דאו"י עם ע"ס דאו"ח התאחדו והשתלבו יחד זה עם זה, כמו"ש בפנים בסוד יאהדונה"י ובחיבור זה נעשין קומתם שווה זה לזה, דה מלבות דאו"י קנחה עכשו מעלה כתר לאו"ח, ונמצא קומתה ומעלה בקומת הכתר דאו"י. וכן החכמה קנחה מעלה הכתר דאו"י שעליה, שמעלה הכתר על החכמה דאו"י הינו משום שהכתר שורשה והוא מקבלת האור מהכתר, ועכשו באו"ח נמצא הכתר מקבל מן החכמה ותהייה החכמה שורש והכתר נמשך הימנה. ועוד"ז ז"א עם חכמה דאו"י, דבמו דמעלה חכמה דאו"י היא משום שמקבלת מהכתר, בן ז"א מקבל האו"ח מן הכתר, דהינו כלי המלבות. וכיון שמצוות קומת ז"א עד הכתר. וכן כולם שווי הערך בקומת כתר, וע"כ נקרא אצילות זהה, אצילות כלי הכתר, להיות כל ה' הפרצופין שווים קומתם עד הכתר, אמם נשתרשו כאן כל ה' הפרצופין בע"ס דאו"י וע"ס דאו"ח.

והנה כדי שיתפשטו הארtem דה' פרצופי הכתר לחוץ מכל הכתר בדרך המדרגה זה למטה מזה, אז ציריך הכתר שבו אור א"ס ב"ה להזדוג עם כל המלבות העולה ונכלל בכלל בחו"י ובחו"י דד' בחו"י הנודעות מאור ישר.

ו**הענין** דבגלוות האו"ח מכח העיכוב שבאור העב שבכל מלבות מתגבר בה כח הזה, והולכת ומזכצת

האור חוזרים לאחריהם בהארה מרובה על אותו המקום. וכן כאן כיון שה מסך מעכבר אור העליון, נעשה ביניהם בחו"י זוג דהכא זה זהה, שמצוות נולדו עשר הספירות דאו"ח כח"ב זו"נ מתחא לעילא, אשר המלכות דאו"י שבה להיות כתר דאו"ח וכתר דאו"י שב להיות מלכות דאו"ח, בסוד נועז סופן בתחלתן ותחלתן בסופן המובא בספר יצירה פ"א מ"ז.

וענין יציאתם דע"ס דאו"ח מתחא לעילא, דהינו בהפכו מערך המדרגה דע"ס דאור ישר. דערך המדרגה דע"ס דאו"י הם על פי ד' בחו"י הנודעות עד שמתגללה העビות לכל קבלה בחו"י ד', ובערך זה נמצא שכל חזק ביוטר מבחו"י העビות הוא במדרגה גבואה יותר, יהיה ז"א במדרגה חשובה ממלאות להיותו בחו"י ג', ותהייה הבינה חשובה מז"א להיותה בחו"י ב', ותהייה החכמה חשובה מהבינה להיותה בחו"י א', והכתר חשוב מכלם שהוא השורש לכלם. וערך הפכי יהיה בע"ס דאו"ח לשפט יציאתם מה מסך שבכל מלבות, דהינו מדרגה הד' העבה ביותר מכלם ועתה הייתה בראש פנה לכלם, דהינו כתר לע"ס דאו"ח. ובערך זה נמצא שכל העב ביוטר יהיה במדרגה יותר גבואה, כי ז"א שהוא מדרגה ג' דאור ישר יהיה עכשו במעלה החכמה, דהינו מדרגה א' המקבלת מהכתר. והחכמה דאו"י שהוא בחו"י א', תהיה עכשו בערך ז"א לאו"ח, שציריך לקבל או"ח מבינה כמו ז"א דאו"י המקובל או"י מבינה. והכתר יהיה בחו"י מלבות, להיותו מקבל מן ז"א דאו"ח, והבן. והן רואה שהעלيونים דאו"י נעשין תחTONים דאו"ח, ותחTONים דאו"י נעשין עליונים

פרצוף ז"א מהכתר ולחוץ למטה מבינה, כי פרצוף ז"א דכתר קומתו שווה לכתר, אמנם הארה דעתינו שיוצא מזוג או"י מכתר לחכמה במלכות שהוא במקומות חכמה, אין המלכות שבה לבינה אלא לבחוי ז"א וא"כ קומתו למטה מבינה. ואח"כ מוזכר עוד המלכות עד לשורש שהוא הכתר ושוב אין שם עוד זוג דהכהה, כי בזה נמצא כל המסר מתבטל ומוזכר. שז"ס ואשתאייב ניצוצה. כמו"ש כל זה לקמן בענף ה' ו' בארכיות.

ונתבאר לר' אריך מתחילה יוצאים כל ה' הפרצופין בכל הכתר, דהיינו בהתפשטות ראשונה שהמלכות שבה לכתר, ושם ישנים שורשים דע"ס כולם בקומת כתר. ואח"כ נעשה הזוג הב' דכתר, בסוד עליית המסר ממדרגה למדרגה, שבזוג דהכהה הב' הזה יוצאות הספירות ומתרפשות זו למטה מזו, בסדר ערבי האו"ח העיליה מהזוגים, כנ"ל.

ונתבאר דברו ישר אין שום חילוק מפרצוף לפרצוף, משום Daoor א"ס ב"ה המתפשט בכתר עד לזוג בכל מלכות, הנו מתפשט על ד' בחוי הנודעות. ואף"י כשהמסר דמלכות הוא במקומות החכמה והאו"י בא מכתר לחכמה, מ"מ מתפשט על ד' בחוי Daoor שם כח"ב זו"ג. משום ראיין הכוונה על החכמה ממש, דלא שייר מסך בספי' חכמה שיצוייר שם זוג דהכהה והוא פשוט, אלא הכוונה על המסר דמלכות המוזכר וקיים זיכור לחכמה, והבן זה.

ונתבאר בזה גם בספרות המתרפשות בזה למטה מזו, יש בכלל אחת מהם ע"ס Daoor ישר, וכל הדבר הוא

בכל פעם יותר בערך המדרגה, והאור ישר Daoor ב"ה מזדווג בה בכל מדרגה ומדרגרה. ומתחילה מזוכבת למדרגת ז"א, דהיינו לבחוי ג' שבדר' בחוי הנודעות, וגם אז או"י מזדווג עמה הזוג דהכהה, ויוצא מהמסך שנתעללה לבחוי ג' ג"כ ע"ס Daoor. אמנם יהיה בקוטן המעללה מהתפשטות הקדום שהמלכות שבה להיות כתר, וכאן נערך שהמלכות שבה להיות חכמה. כמו"ש באות א' בענף זה שבמספרות Daoor כל חזק ביותר הוא פחות במדרגה ע"שיה. ובזה נמצאת מתרפשת הארץ החכמה שנרשאה בה' הפרצופין מתרפשת הקדום שיוצאה לחוץ למטה מהכתר, כי ספירת החכמה דהתרפשות הקודמת הייתה קומתה שוה לכתר, אמנם חכמה זו יהיה ע"ס שלה רק בקומת חכמה, דשיעור הקומה תלוי בכל מלכות ובערכי האו"ח שלה.

ואח"ז שוב מוזכר המסר ביותר, ומתעללה לבחוי ב' דדר' בחוי הנודעות, ואור א"ס ב"ה שבכתר מזדווג עם המלכות היא שעלה למקום בינה בבחוי ב' ומעללה ג' ג"כ ע"ס Daoor חכמה בינה. אמנם או"ח זה נערך במדרגת לכתר. אמנם או"ח זה שבה לבינה בינה Daoor, ככלומר שהמלכות הוא לא שבה להיות חכמה, אלא שבה להיות בינה, במדרגה הג' מתרפשות הקדום, וע"כ יצא הארץ בינה מחוץ לכתר ולחכמה, ונמצאת למטה מהם.

ואח"כ נזכר המסר ביותר ועלה בערך בחוי א' מד' בחוי הנודעות שהיא חכמה, והוא Daoor ב"ה יורט גם אז אליה מהכתר לחכמה, ומעללה ג' ג"כ ע"ס Daoor חכמה לכתר, והיינו רק בקומת ז"א שבהתפשטות הקדום, ובזה יוצאה הארץ

מכולם, ושאר שמוונה ספי' תחתונות כולם קומתם שווה עד הבינה. ועד"ז בהתעלות המסר ל'חכמה, שם שבת המלכות להיות ז"א, נמצא בזה שכתר וחכמה ובינה דאו"י יהיו למעלה מכולם, אמנם שאר ז' ספירות תחתונות, יהיו קומתם שווה זה לזה עד קומת ז"א. והבן זה היטב שהוא מפתח כללי בחכמה.

ובזה תבין ג"ב מדוע לא יש בפרטוף א"א רק ט' ספירות זו למטה מזו, וחסירה לו ספירת המלכות והוא רק(Cl)לה בנה"י שלו בנווע. שהוא תמה, דהא איתא בספר יצירה פ"א מ"ד עשר ולא תשע. אלא בנ"ל תבין היטב, שענין התפשטות הספירות דא"א זו למטה מזו, הוא מכח התעלות המסר מדרגה למדרגה, אשר ע"כ בעלות המלכות לערך החכמה יוצאת הארץ ז"א לחוץ, אמנם בעלות המלכות לערך השורש שנזכר המסר כלו, א"כ אין כאן עוד מסך שיוכל להיות בו זוג דהכהה להוציא הארץ מלכות למטה מז"א. אמנם באמת אדרבא, כל ספירה וספרה מט' ספירות דא"א אינה יוצאת לחוץ ולת בכח המלכות, וא"כ יש עשר ספירות ממש בכלל אחד, והבן היטב.

רק בערך שיעור הקומה הנמדד על פי מעלה האו"ח, אשר מסך היותר עב דהינו בשיעור بحي' ד', משווה קומת הע"ס עד הכתר. ומספר היותר דק דהינו בשיעור بحي' ג', משווה קומתם דעת"ס רק עד החכמה. דכאן לא שבת המלכות להיות כתר אלא שבת להיות חכמה, ונמצא בזה שבחי' הכתר דהתפשטות זו יהיה קומתו למעלה מכל ט"ס תחתונות, דין שני לו בקומת המשאר ט' ספירות תחתונות שכולם קומתם שווה עד החכמה, דמלכות דאו"י שבת להיות חכמה וקומתה שווה לחכמה. וכן ז"א דאו"ח שווה קומתו לבינה, להיותו בתפשטות מחכמה דאו"ח, והבינה כבר קומתה שווה לחכמה דאו"י, כי כל מעלה החכמה על הבינה דאו"י הוא מפני שהבינה היא נשבת ומבלת אורה מחכמה, ועבדיו בא"ח נמצא שהחכמה נשבת ומבלת אורה מהבינה, ונמצאים בזה משתווים במעטיהם, וכו'. והנץ רואה ט"ס הכתר הוא למעלה מכולם, ושאר ט"ס תחתונות קומתם שווה עד החכמה. ועד"ז בהתעלות המסר לבינה, שהמלכות שבת להיות בינה, נמצא שכתר וחכמה דאו"י דהתפשטות זה יהיה למעלה